



אחרי שרב עם שמיר ועם דויד לוי, התחיל ארידור להילחם עכשיו באריאל שרון

לית, וכמוהו אימץ עד תום את הרמי גוגיה הפופוליסטית, שאיפיינה אותו גם כשראוצר. השניים, השונים זה מזה ברקע ובאופי, הצליחו לעבוד ביחד במשך שנים ארוכות, בעיקר כשהליי כוד היה באופוזיציה.

עם עליית כוכבו של ארידור בי 1981, התחילו יחסי השניים להתערר. ער. לוי חש ככביר לעומת ארידור, המשכיל ממנו, מה גם שאחרי המהפך בי 1977 נשלח ארידור על-ידי בגין לבצע עבודות שחורות, כפויות-טובה, כסגן-שר ניצחי במישרים כלכליים שונים. לוי, לעומתו, כבר היה אז שר בכיר.

בתחילת שנות ה-80, ובעיקר אחרי שהכל ייחסו לו את ניצחון הליכוד בבחירות לכנסת ה-10, הפך ארידור מנהיג מוכר בתנועת-החרות.

אחרי מפתחו עבר ארידור משכר אישי קשה. יש הגורסים שהוא לקה בריכאון, במובן הקליני של המונח. לפני מערכת-הבחירות לכנסת ה-11 תמך בשמיר נגד לוי, וסייע למנהיג חרות, שאינו אהוד עליו, לרוץ לבחירות כמס' 1.

מאז ניהל ארידור כמה מריבות קשור ביותר עם שמיר ועם אנשיו, בעיקר עם ח"כ רוני מילוא. בכל המריבות האלה זכה בתמיכה מפתיעה מאריאל שרון.



השנות-פמות



מתפתחת

שרהביטחון המודח תמיד גרס ש...אויבו של אויבי הוא ירדני. הוא החיל היטב את הפסוק הזה ביחסיו עם ארידור. זה גמל לו בתמיכה ציבורית פומבית כפרשת תביעת-הדיבה שי הגיש נגד טיים (המשך בעמוד 14)

ארידור נאלץ להתפרט פחות משבוע אחרי כינונה של ממשלת יצחק שמיר. אחרי "ברוגז" ארון, חזר לתפ" קידו כיו"ר מוכירות-חרות. מכחינה פוליטית עבר ארידור תה" פוכות רבות. במשך שנים רבות שיתף פעולה עם דויד לוי בהסתדרות הכלי

דור בחוסר-התחשבות, ולעיתים אף באיבה גלויה. ארידור עצמו נהג לסנוט במקורביו, אבל רגישותו לכל נזיפה של בגין היתה עצומה. לא פעם עמדו בעיניו רמעות לשמע תוכחותיו של בגין, גם בישיבות ממשלה.

אריאל שרון ויורם ארידור הם שני השרים, המסמלים יותר מכל אחד אחר את האסונות שהמיטו ממשלות-הליכוד על מדינת-ישראל. ארידור, עסקן מנופה בהופעתו

יקר פלסנר, יד' ימינו של ארידור, ידה את הידיה הראשונה נגד מינוי שרון

ובהתנהגותו, אבל חרותניק מהכירות ככל הווייתו, ביזבו בחוסר-אחריות משווע את שארית ניכסי המדינה, מוטט את מניות הבנקים, האיץ את הסיחרור האינפלציוני שבו היתה שרויה ישראל, שיחד את העם באורח בוטה לפני הבחירות לכנסת העשירית בי 1981.

היום זה נשמע קצת מוזר, אבל בשנה הראשונה לכהונתו כמישרר-האוצר דיברו בו רבים נכבדות, כיורשו האפשרי של מנחם בגין. כאן ניצב ארידור בפני קושי מסר יים: לא רק הדיארוכים האחרים, אלא גם יחסו המסוייג של המנהיג כלפיו. ארידור העריך את מנהיג חרות בליימצרים, קרא לו תמיד "מר בגין". בגין עצמו, שחרף תרמיתו היה בו תמיד שמץ של רישעות כלפי חבורה של עסקנים לא-אהודים עליו, נהג בארי

אהבת התת-אלוף

(המשך מעמוד 11) ואיציק, שלא בדיוק הבין את התופעה, ניסה להתמודד עימה. וכך כתב לי: ...נודה ונתרצה שהחלטנו הפעם

שלא נשנה עתה דבר נקיים הכל כמוסכם! ואת הבעיות כבר נפתור (בקלות) יחדיו!!

כמה שבועות לפני מועד שיחרורי מהצנח חגגתי את יום הולדתי ה-19. נתקפתי אז באחד מדיכאונותי, ונוסף על כך אף חטפתי הרעלת-קיבה ואושפזתי בבית-חולים. השמועות חגגו וכולם נבהלו כהוגן. למחרת שיחרורי מבית-החולים, העניק לי איציק בכיישנותימה את ספר שיריה האחרון של המשוררת תירצה אתר, שהתאבדה. אני יודעת שזה נשמע כסצינה הלקוחה מסרט ערבי, אך זהו צד נוסף באיש שעלה לכותרות השבוע בהקשר כלי כך מחריד.

אישית לא נתקלתי אצלו בצד אלים. להיפך, אולם סמוך לשיחרורי נפוצו כבור שמועות... חיילת התלוננה עליו בהיסטריה רעשנית, ממש פומבית. הסיפור שלה היה תמוה ביותר, כלשון המעטה. מסיפורה הסתבר שחיכתה לו במשך שעתים, עד שגמר את עבודתו, מכיוון שביקשה ממנו טרמפ, ומכאן התבלבל הסיפור לחלוטין. החיילת היתה גוצה, לא אטרקטיבית במיוחד. לא ברור לי אם היא סיפרה את הסיפור מהיריה-ליבה או שאכן קרה משהו. על כל פנים, היא נהגה בהיסטריה גמורה כל אימת שחלפה ליד חדרו, וכמוכן הפכה לשיחת-הבור במשך כמה ימים. קשה

מרדכי רציונלי

דיעותיו הניציות

מנוסחות להפליא

ותקופת-לימודיו

באנגליה השאירה

בו את רישומה

לי להאמין שאיציק הרציונלי, המי חושב, היה טועה טעות כה פטאלית בהשלכותיה האפשריות על הקאריירה שלו, אם כי חיבתו לנשים לא היתה בגדר סוד-צבאי.

דיעותיו היו אומנם ניציות, אך מנוסחות להפליא, ומכאן שנשמעו תרבותיות יותר. תקופת-לימודיו באנגליה — הוא נשלח מטעם הצבא — שאותה אהב לשרכב בכל הזדמנות וגם בלי הזדמנות, השאירה בו, כנראה, את רישומה, משינוי מיכטאו ועד לליטוש דרכי התבטאותו. אם אכן תוכח מעורר בוטו בפרשת-האוטובוס המוזעזעת, אי אפשר היה לצפות זאת מראש על סמך היכרות עימו, מעמיקה ככל שתהיה. יכול להיות שזה היה שיגעון רגעי.

כפי שכתב:

...אם למלחמה נתכונן — ויהא השלום נאמר זו אנדה וחלום... אך... אם נשתכר והבל פה נמצא את עצמנו בגדול שבאסון! עד כאן סיפור החיילת, שהיא כיום אזרחית.

אולי שורות אלה, פרי עטו השופע של מרדכי, הלקוחות משיר שחרו בעת ישיבת-התערכנות כבור, בי 27 באפריל 1979, יכולות לעזור בפיענוח אישיותו המורכבת. שעלתה השבוע לכותרות כי קשר לאחת הפרשות המבישות ביותר בהיסטוריה הצבאית של ישראל.

דפנה ברק